

og en rigtig Forstaaelse af det sete. Man træffer derfor paa Bedtægternes Omraade atter den fejlagtige Tro, at Saltvandsfiskene hngle i de laase Bande, og overhovedet alt, hvad der ligger til Grund for den af Dr. Peterfen med en træffende Betegnelse kaldte Formerelsesteori.

Ved Siden heraf gaar der imidlertid en anden rød Traad igennem Bedtægterne, og det er de lokale Fiskeres Dnske om og Bestræbelse for gennem Bestemmelser i Bedtægten at gøre sig, saa vidt muligt, fri for Konkurrence af Fiskere andetsteds fra. Man

indfører derfor i Bedtægten, ganske vist idet man paastaar, at det sker alene for Fredningens Skyld, saadanne Bestemmelser, der vanskeliggøre Fiskere andetsteds fra at komme til med deres Fiskeri. At gennemgaa samtlige Bedtægter for nærmere at paavise dette vilde kræve mere Tid, end der staar til Naadighed for Ordføreren ved Udarbejdelsen af nærværende Betænkning, men Eksempler herpaa i en enkelt Retning turde maaste ogsaa være tilstrækkelige. Til den Ende følger en Oversigt over Reglerne i nogle Bedtægter angaaende Rejefiskeri.

Bedtægt for Fiskeriet i Guldborgsund etc. af 11te Januar 1890.

Rejeruser: Kun tilladte fra 1ste April til 1ste Oktober.

Maa ikke udsættes paa dybere Vand end 4 Fod.

Afstand mellem Sættene mindst 60 Favne.

Sættenes Længde maa kun være 100 Alen, hvorpaa kun maa være 2 Ruser.

Bedtægt for Rasklov Fjord af 17de Januar 1890.

Rejeruser: Kun tilladte fra 1ste April til 1ste Oktober.

Maa ikke udsættes paa dybere Vand end 4 Fod.

Indbyrdes Afstand mindst 60 Favne.

Sættenes Længde maa kun være 100 Alen, hvorpaa kun maa være 2 Ruser.

Det vil være overflødig paa samme Maade at gennemgaa de øvrige Bedtægters Bestemmelser om Rejefiskeriet. De ere alle i det væsentlige dannede efter samme Forbillede, men dog med adskillige Nuancer i Enkelthederne. Disse Bestemmelser om, at der skal være en Afstand ikke sjældent indtil 60 Favne mellem Sættene, eller med andre Ord mellem Staberne eller Ruserækkerne, at Ruserne ikke maa anbringes paa dybere Vand end 4 (undertiden 5 eller 6) Fod, at et Sæt ikke maa være længere end 100 Alen, og at der paa samme ikke maa findes mere end 2 Ruser, have ganske vist Udseende af og ere i Virkeligheden ogsaa meget fredelstende lige over for Rejerne, men de have tillige den Fordel for de stedlige Fiskere, at de lade disse alene om at fange Rejer, dersom der ellers er nogen at faa i det af Bedtægten omfattede Vandareal. Da nemlig de stedlige Fiskere have let ved at komme først med at udsætte deres Rejeruser, kunne de herved først besætte Pladserne, og kommer der senere Fiskere andetsteds fra og ville forsøge deres Lykke med at fiske Rejer paa Bedtægtsomraadet,

saa ere Pladserne besatte, og saa holder man Bedtægten op for dem og siger, at flere Ruser, end der alt staar, maa der ikke komme. Ikke heller behøve de stedlige Fiskere at anstrenge sig med store Bekostninger for at kunne besætte Pladserne, da saadanne Bestemmelser som om de lange Afstande mellem Sættene, at disse sidste kun maa anbringes paa lavt Vand, ikke være længere end 100 Alen og kun indeholde 2 Ruser etc., ikke stille store Fordringer til Mængden af Redskaber for at kunne besætte Pladserne. De stedlige Fiskere kunne saaledes beherske dette Fiskeri og gennem Bedtægten indrette samme paa den Maade, som de finde overkommelig for deres økonomiske Vilkaar med Hensyn til Anskaffelse af Redskaber.

Spørger man nu, om ikke disse mange Bestemmelser i Bedtægterne dog alligevel have ophjulpet Bestanden af Rejer i vore Farvande, saa maa man beklage at maatte svare, at det træffer sig saa uheldigt, at netop omtrent siden da ere Rejerne blevne mere og mere sjældne i en stor Del af vore Farvande, og at vi saaledes, sikkerlig uden at